jančius tankus. Pasigirdo automatų papliupos, patrankų salvės, kurie persmelkė šalčiu - nuojautą neapgavo. Dar po valandos išgirdome visą pragarą, kuris virė prie televizijos bokšto. Pro mus kaukdamos lėkė "greitosios", bet tada dar nežinojom, kad jos veža sužeistus ir mirusius. Norėjau bėgti prie bokšto, nes ten buvo pažystamų dar nuo tų laikų, kai su jais dirbau dešimt metų drauge. Bet ir čia turėjo ateiti visa tai, kas buvo tenai - visi tuo tikėjo. Čia buvo mūsų jaunos atgimusios Lietuvos Širdis. Reikėjo būti čia, kovoti be ginklų prieš kalašnikovus, tankus, kovoti širdimi. Mes, tūkstančiai žmonių, turėjome daugiau nei ginklus, prieš kurią sustojo ir tankai. Nereikėjo jokių žodžių. Tai buvo jausmas, nušvitimas širdyse ir protuose, tai, kas nenusakoma žodžiais.

Dar po valandos sužinojome, kad prie televizijos komiteto ir bokšto dėjosi baisūs dalykai: tankai traiškė beginklius žmones, šaudė, daužė automatų buožėmis. Greitosios pagalbos mašinos nespėjo vežti sužeistuosius ir mirusius. Kiek jų - dar nežinoma. Kareivia kažkokie sužvėrėję, paklaikusiomis akimis puolė stovinčius beginklius žmonės. Matėme, kad užimta televizijos studija:girdėjome paskutinius Bučelytės žodžius. Žmonės žiūrėjo vienas kitam į akis lyg klausdami, kiek dar mes išgyvensim.

Į susirinkusius kreipėsi netgi Lituvos archierėjus Chrizostomas, Baigė kalbą lietuviškai: "~~Lietuviškai~~ "Lietuva brangi..." - kurią minia labai pakiliai, kaip priesaiką, sugiedojo lyg laukdami mirties. Kunigas R. Grigas laikė mišias už Tėvynę, už mirusius, už mirštančius šiandien prie televizijos komiteto ir bokšto. Žmonės masiškai ėjo išpažinties, kad mirties akivaizdoje būtų dvasiškai švarūs.

Pašklido žinia, kad Aukščiausioji Taryba pasiruošusi, jei kareiviai įsibraus į rūmus, savanoriai, deputatai kausis pabai -